

- עלי מרפא
- שער הגליון
- יין הנגרי
- למעשה
- בני היכלא
- דרכי נועם
- טעם גן עדן
- כוכבי אור
- עומק הפרשה
- חנך לנער
- שאל בני
- הלכה פסוקה
- הנחמה בכח הדיבור
- צמיחת הגאולה
- תתפלל, ולא תראה שום חסרון
- נחמת הדעת
- התרגול הישועה
- התורה הזמנית:
- מעולת הצדיקים להחיות מתים
- מליצת השכינה בכח הדיבור
- נחמו נחמו עמי
- בשני יצריך
- דיבורי נחמה
- מעלות של בין הזמנים
- הלכות השכיחות לנפשיים

גליון שבועי למבקשי התרופה והעצה לעובדא למעשה במשנת רביה"ק מוהר"ן מברסלב זיע"א

עלי מרפא

רבי נתן מדבר אליך!

תנחם ותחזק עצמו ע"י הדיבור

ב"ה יום ד' ראה תקצ"ב לפ"ק; אך העצה הפשוטה לזה לשמו ה'זקרון הוא על ידי הדיבור פה, כי הדיבור יש לו פה גדול מאד, ועל ידו מנצחין כל המלחמות. וקמו ש'לענין ה'זקרון הפשוט פגון לזכר למודו צדיקין לחזק פירקו בפיו פמה וקמה פ'עמים פידוע בחוש, פמו כן לענין ה'זקרון ה'זה שהוא העקר, צדיקין לחזק בפיו ה'זקרון ה'זה, הן בינו לבין עצמו ל'דבר לעצמו דברי מוסר בכל יום מ'ה'יה תתליתו לעולם ה'בא ומה י'היה סופו לנצח וכו', וכן ל'דבר עם חברו ב'זה, כי הדיבור יש לו פה גדול להזכיר את האדם, בבחינת פי מדי דברי בו זכר א'זכרנו.

ועקר נצחון המלחמה של זה העולם שהיא מלחמה ארקה מאד מאד בלי שעור - עקר הנצחון הוא על ידי הדיבור שהוא הפלי זין של יעדאל פי אין פחזנו אלא פפה.

וזה בחינת למנצח שהתחיל דוד המלך ע"ה רב המזמורים שבתהלים.. ופרשו בפשיטות למנצח. שהוא למי שרוצה להיות מנצח המלחמה בזה העולם יאמר זה המזמור וזה המזמור וכו' והגב היטב.

וכן צריך כל אדם אפילו במדרגתו השפלה לידע ולהאמין שבתהי הוא מנצח הרבה על ידי כל דבר ודבר של שיחה והתבודדות וכו' שאומר, פי זהו נצחון נצחי שנשארו לעולמי עד ולנצח נצחים, ואם יהיה חזק בזה שיעד שתצא נשמו ממש יעטס בזה יהיה איך שיהיה ויעבד עליו מה בודאי יצח המלחמה בחסדו הגדול:

נתן מברסלב

חק ולא יעבור

יום	יום לחדש	ליקוטי מוהר"ן תנייני	ליקוטי חלכות ח"ה	משנה בורה ח"ב	דף היומי	ימי מוהר"ת
שבת	יא	יב	רמח	קב.	עד	רלה
א	יב	יג.	רפט	קב:	עה	רלו
ב	יג	יד:	רנ	קבא.	עו	רלז
ג	יד	יה.	א	קבא:	עז	רלח
ד	טו	יז:	ב	קבב.	עה	רלט
ה	טז	יח.	ג	קבב:	עט	רם
ו	יז	יט:	ד	קבג.	פ	רמא

התורה הזמנית: ליקוטי מוהר"ן קמא, סימן ס"ב

מתי תתחיל הגאולה?

יש דברים שאתה צריך להיות מסוגל לשלם עליהם, ויש דברים שתשיג רק כשתהיה מספיק בלתי מסוגל

אז נפתחת בפניך הדרך לארץ ישראל. בתשובה לתחינותיו אומר הקב"ה למשה רב לך, אל תוסף דבר אלי עוד בדבר הזה. ויש כאן רמיזה עמוקה מאוד: אתה משה רבינו גדול וצדיק, אתה ראוי אתה רב, אינך באמת מאותם הזקוקים למתנת חנם, ולכן

אם אתה מסוגל לעמוד ולהתפלל וגם אם לא יענו לך, להמשיך להתפלל, וגם אם לא תקבל תשובה תמשיך להתפלל - יש לך במה להתנחם.

תורה אתה יכול להוריד לעם ישראל אבל עבור תפילה וארץ ישראל צריכים את יהושע התלמיד, הוא שנמשל ללבנה הנעדרת אור עצמי וזקוקה למתנת חנם, הוא נחיל את העם מתנת חנם.

נחמה מניין?

ולמרות זאת משה רבינו בודאי פעל בתפילותיו. לארץ עצמה הוא לא נכנס אבל את הדרך לארץ ישראל הוא סלל, והדרך הזו היא העילה לציווי 'נחמו, נחמו עמי', יש נחמה אפילו שישועה שלימה טרם הופיעה. אבל כדי להתנחם צריך לדעת להתפלל.

החיים של כל אחד מלאים בדברים לא שלמים ובבעיות, ושם אנו מצפים לגאולה פרטית ופתרון בעיות. הבעיה היא שבינתיים - עד שתתגשם הגאולה הזו - קשה לנו מאוד להמשיך לקוות לטוב ולהתפלל. והנה בא משה רבינו ואומר לנו 'התפללתי ולא נענת', אבל אין זה אומר ש'התפללתי ולא נושעתי', משום שבינתיים, תוך כדי תפילות והתחבטויות, זכה משה רבינו על פי דרגתו הרמה להיכנס על עמקי עמקים של היכל התפילה ולהשיג דבקות עילאית בה', וזו כשלעצמה ישועה מופלאה.

משה רבינו מלמד שלפני ארץ ישראל ולפני הגאולה יש את הדרך לארץ ישראל ואת הדרך לישועה, וגם בדרך יש נחמה, ומבחינה מסוימת הדרך היא עיקר. אם אתה מסוגל לעמוד ולהתפלל וגם אם לא יענו לך, להמשיך להתפלל, וגם אם לא תקבל תשובה תמשיך להתפלל - יש לך במה להתנחם.

(ע"פ תורה ע"ח תניינא, וליקו"ה נט"ו, ובית הכנסת ה')

מקור מים חיים

רבי נתן אמר: איפה שאני רואה חסרון, או שבכלל לא התפלל, או שהתפלל אבל התפלל מעט'.

צריכים להתבונן ולפרש זאת על עצמנו, למה יש לי את החסרון הזה, ואת חסרון הזה? או בגלל שלא התפללתי על הדבר, או שהתפללתי מעט.

הלא על זה ידונו אותי לעתיד, למה לא שמעתי בקול רבך לנצל את הפה, לנצל את הפה. כל מעלתי הצדיקים היא שהם נצלו את הפה. צריכים את זה בעצמו לומר להשי"ת: 'רבונו של עולם, גוואלד! נתת לי פה, עם הפה אני יכול לבא לכל המעלות, לכל המדות טובות, ולהיפך רח"ל כל המדות הרעות עם ע"י הפה'.

על זה מיילל הנביא שהשי"ת אומר 'אותי עזבו מקור מים חיים'. או! הרי אני הוא מקור מים חיים, למה אם כן אתה עוזב אותי? תחשוב עלי - ואתה חושב על מקום מים חיים! מה שאתה לוקח חוץ ממני, זה הכל רע ומר! אם זה 'חוץ מהשי"ת', אז מה שתקח, זה לא טוב.

תורה ותפילה זה הרי הכל השי"ת, זה דבר אחד, וכמו כן לדבר עם חבר מהתכלית, הרי זה ג"כ השי"ת, זה טוב. זה עדיין המקור מים חיים, זהו רצון השי"ת. אבל אם מתוועדים ביחד ומפספטים ביחד מפוליטיקה, מעיתונים, זה כבר מעשה בעל דבר. הבעל דבר לא שותק, הוא יודע שהפה זה עיקר האדם, העיקר מה שהוא יכול בזה העולם זה רק ע"י הדיבור, לכן הוא כבר מכין דיבורים אחרים.

אם יש כבר איזה חבר טוב, לנצל אותו למה שצריך. יש לשון בזוהר הקדוש 'כמה עלמין אתהפכו בגינייהו', עולמות, עולמות מתהפכים כדי שיתוועדו זה עם זה, כדי שתושלם כוונתו יתברך. מתוועדים הם כבר שניהם ביחד, ומדברים דיבורים אחרים! גוואלד, הלא עולמות התהפכו כדי שתפגשו ביחד ויצא ממכם דיבורים טובים, שזה תיקון העולם.

ואתחנן - נחמו

נחמו נחמו: משבוע זה מתחיל שבועה דנחמתא, להתחיל להכניס אל הלב את פנימיות הנחמה והחיזוק מהגאולה, ומהקירבה שהשי"ת עתיד לקרבנו - שבתות אלו הם היסוד להבנת היסודות של הספר הנפלא 'משיבת נפש'.

הלימוד של נחמת הדעת: עיקר הנחמה מהצער והיסורים הוא רק על ידי השפעה של דעת, לדעת מהשי"ת ולהתנחם מעצם הידיעה ממנו יתברך.

והוא עיקר הלימוד של שבתות הנחמה, ללמוד את הדרך להתנחם ולהתחזק על ידי דיבורים של דעת. כי כשהמח בקטנות אין האדם מביין איך אפשר על ידי דיבורים בעלמא להפיג הצער ולהתנחם, אך בשבועות אלו מאיר השי"ת טלי תחייה, להביין שעיקר מה שחסר לאדם הוא דעת, ועל ידי שישמע היטב את דברי הנחמה, ממילא יהיה לו הכח להתחזק וללמוד הדרך איך לצאת מכל צער.

כל החסרונות מחסרון הדעת: מובא בליקו"מ (סי' כ"א): 'כל החסרונות שיש לאדם, הן פרנסה או בנים או בריאות הגוף וכל שאר החסרונות, הכל הוא בחסרון הדעת. ולהיפך, השלם בדעת שיש לו חסרון, באמת החסרון אינו כלום, כמו שאמרו חז"ל (נדרים מ"א): "דעת קנית מה חסרת, ואם דעת חסרת מה קנית", כי עיקר החסרון והשלמות תלוי בדעת, ע"כ.

נמצא שבשבת זו זוכים להמשיך את הדעת הנפלא המשלים כל החסרונות.

ואתחנן: פרשה זו מלאה בלשונות המחזקים ומעוררים את האמונה בהשי"ת ובתורתו, והיא ממש כדוגמת ספר מוסר המעורר מאוד את הלב לאהבה וליראה את ה', להתקשר אליו בהתקשרות פנימית, ולקיים את התורה בחשק חדש.

ואתחנן: בריבוי התפילות של משה, למדים אנו כמה חשוב להרבות בתפילה, כי אי אפשר לדעת לעולם שמה עוד תפילה אחת יפעל את הישועה.

וכמובא בליקוטי עצות (ערך תפילה): ואם האדם מרבה בתפילה ובהתבודדות ימים ושנים הרבה, ואף על פי כן הוא רואה בעצמו, שעדיין הוא רחוק מאד מהשי"ת, ונדמה לו כמסתיר פנים ממנו חס ושלוש, אל יטעה חס ושלוש, שהשי"ת אינו שומע תפלותיו ושיחותיו כלל. רק יאמין באמונה שלמה שהשי"ת שומע ומאזין ומקשיב כל דיבור ודיבור של כל תפילה ותחינה ושיחה, ואין שום דיבור נאבד חס ושלוש. רק כל דיבור ודיבור עושה רושם למעלה מעט מעט ומעורר רחמיו יתברך בכל פעם. אך עדיין לא נגמר בניין הקדושה שהוא צריך לכנוס בו.

וברבות הימים ושנים אם לא יהיה טיפוש ולא יפול בדעתו בשום אופן בעולם. ויתגבר ויתחזק ויתאמץ בתפילה יותר ויותר, אזי על ידי ריבוי התפילות יכמרו רחמיו יתברך, עד שהשי"ת יפנה אליו ויאיר לו פניו וימלא חפצו ורצונו בכח הצדיקים האמתיים ויקרבוהו ברחמים ובחמלה גדולה.

נצור לשונך הלכות לשון הרע

צריך אדם להתחזק ולעמוד בנסיון ולא לדבר לשון הרע כגון: אם חבירו מפציר בו: 'ספר לי מה קרה עם פלוני אתמול', צריך לחשוב לפני שעונים אם מה שרוצים לספר, יוריד מערכו של פלוני או יגרום לו נזק או צער.

טבע האדם שהוא רוצה להיות מעורב עם חבריו, ולפני שמספיק לחשוב על הלכות לשון הרע, הוא נענה לבקשתו של חבירו ומספר דברים שאסור לספרם. אפילו ע"י משפט פשוט כמו: 'ראיתו אותו מדבר עם פלוני', או 'ראיתו אותו במקום פלוני', יכול לפעמים לעורר עליו מדינים.

ואף אם ילעגו לו על כך ויאמרו 'צדיק', 'מחמיר', וכדו', צריך לעמוד בלעג ולא לדבר לשון הרע, ועל כל רגע שחוסם פיו, יזכה לאור הגנוה. וגם אם ישנאו אותו ממשו כך, אין שום היתר 'משום איבה' אפילו באיסור דרבנן.

(קיצור הל' לשון הרע פ"ג סעיף ב)

פי עקר הנאפה על ידי שמחה, שעקרה על ידי אהבת חברים העוסקים להתקרב אל השם באמת לאמתו:

הליכות

שיחות ומנהגים

התחזקות

הנ"ל. אולם בליל יום פסח התרשלו בשמירת המקום, כי מחמת אימת יום הדין הנורא לא עלה על לבם שיהיו שום פד ישראל לגנוב ולשרוד את דברי הפסח וההבדלה העוטרים את ספרי התורה. אולם הגבאים שהתאגדו בזה בחור לעצמם לגול ולשרוד את דברי התורה והקרא בלילה קדוש זה. למחרת כשפתחו את הארון קודש גילו המתפללים את המעשה הנפשי, והודיעו לנפשם מאד על כך שיעזבו פר ישראל לגנוב את תלשישי ספרי התורות בליל יום הפסח והנורא, כי הבינו שיש ישראל היתה במעל זה. דנו רבני גדולי התורה שבעיר בצדקה והקריזו תרים נורא, הן על הגבאים בעצמם אשר היו מעורבים במעשה הגנבה והן על הידוע מי גנבם שיהיו מחמרים מעני העולמות והמשיך הלה ואמר למוהר"נ תי: "אני לא גנבתי, אולם יודע הייתי מי היה הגנבים ולא גילתי הדבר. ועתה, עבר פסח זמן רב שאני נמצא בתוים מכאן גזולי תורה, וכבר אהני האיש למר. אולם קנת, מחמת ששמעתי דבריך היתה הגבאים בענין ההתחזקות, שואל אני אתכם עצה ותקון". לא ידע מה יעין וציה עליו מוהר"נ תי. אולם זאת ידע, שהראו לו דרך תקנה וסדר לו דרך תשובה פראי לו. שיח שרפי קודש

דרכי נועם

חיפוש אור הצדיק בתורתו הקדושה

ביאורים על תורה ס"ב מאמר י"ב

ע"פ שיעורי הגה"ח ר' ניסן דוד קיוואק שליט"א

פי עקר טעוּתם של הרהוקים מאמונת השם יתברך, מחמת שקר ידיעת אלקותו אינו אלא מגלוי על הסתום. ומחמת שרואים מגלוי, שהנהגת העולם הוא על ידי מערכת המזלות, נפלו בטעויות, כל אחד לפי טעותו. ויש חושבים שהכל על פי הטבע, עולם כמנהגו נוהג. ויש חושבים שצריך לעבד את האמצעי, וכו' פי הקדוש ברוך הוא ספת כל הסבות ועלת כל העולות, ואין צורך לשום סבה. ועסקנו באלו הסבות, צריך להאמין בהשם יתברך לבד, ולא לעשות מהסבות עקר: וכשהצדיק מבטל בתפלתו איזה חייב של מערכת המזלות, אזי נתידע מהגלוי על הסתום, שיש אלמן נמצא, שהוא שומע תפלת הצדיק, ומשדד המערכות ומשנה הטבע. וכל זה יהיה לעתיד, כמו שאמרנו הקמינו, זכרונם לברכה (פסחים ס"ח): 'עתידיים צדיקים להחיות את המתים', ושאר נפלאות:

וזה: ויש אליו יהודא, דא תקרבתיא דמלכא למלכא. ויאמר אליו פי אדוני, שהשכינה מבקשת רחמים מהשם יתברך, על אלו הרהוקים. ידבר נא עבדך דבר באזני אדני, ולא ישמע עוד אמצעי. ואל יחר אפך בעבדך, על העבר. פי כמוך כפרעה, פרעה, לשון התגלות. פי אתה איך ידוע לבני אדם אלא מהגלוי, ומחמת שאיך ידוע אלא מהגלוי, לפיכך טעו כל אחד לפי טעותו. אבל פשאתה מבטל רצונך בשביל רצון הצדיק, כמו שאמרנו הקמינו, זכרונם לברכה (מעד קטן ט"ז): 'הקדוש ברוך הוא גוזר וצדיק מבטל'. אזי ידעו מהגלוי על הסתום, כשרואים שמערכת המזלות מחיבים איזה גזרה, וצדיק מבטל, אזי ידעו שיש אלמן נמצא, שהוא עושה רצון הצדיק. וזה מה פרעה גוזר ואינו מקיים. פרעה חינו מערכת המזלות הגלויים לכל גזרתם. אף אתה גוזר ואיך מקיים, פי הצדיק מבטל:

עיקר הייחוד הוא המתקת הדין והמשכת רחמים

הנה לכא' לא נזכר במאמר עניין זה של המלצת השכינה על האדם, וביטול הטבע ע"י הצדיק, עד שלכאורה נראה שכל זה הוא עניין חדש שלא נזכר קודם במאמר, ולכאורה הוא פלא שמתחיל עניין חדש, אלא שבאמת זה עצמו עניין הייחוד אפין באפין, שהוא בחינת רחמים נוראים והמתקת הדין, שזה עצמו עניין מליצת השכינה שזוכרת כאן, וממילא מובן מתוך הדברים כאן שבאמת עיקר הייחוד נעשה ע"י הצדיק, שזה בחינת יגש אליו יהודה, שיהודה הוא בחינת איש הישראלי, יגש אל הצדיק, ועי"ז השכינה ממלצת ומבקשת רחמים, כי ע"י שהאדם עושה אתערותא דלתתא של התקשרות לצדיק ואמונה בכח הצדיק לידע שעל ידו נעשה מכל ענייני העולם ייחודים נוראים ועצומים, וגם האכילה והפרנסה ושאר הדברים הגשמיים שהם בחינות אמצעיים, באמת נעשה מהם ייחודים ותיקונים נוראים ונפלאים, והכל בכח הצדיק המופלג שיש לו את הכח לפעול את הייחוד הזה.

ועיקר מה שנמשך מהייחוד הזה הוא המתקת הדין ורחמים עצומים ונפלאים שע"י נמשך כח לכל אחד ואחד לגלות את השי"ת בכל דבר בעולם, ולא להתבלבל מהכיוויים שיש בעולם שמסתירים את אור האמונה, אלא יוכל לגלות את השי"ת גם במקומות הרהוקים ועי"ז יעשה קישוטין חדשים לשכינה הקדושה.

כל הסתרת אור האמונה הוא מחמת הדין שהוא עצמו ההסתרה

כי באמת, יש נקודה פנימית שהיא השורש של הקושי לחיות עם האמונה הבהירה הזו, לידע שבאמת אין שום דבר בעולם לחינם, כי כל ענייני העולם הכל רק בירורי ניצוצות ותיקוני נשמות, וכל מה שנדמה לאדם שצריך לעשות כל בשביל שיהיה כך, הכל הוא בהשגחה פרטית בשביל התיקון שמוכרח שיהיה מההשתדלות הזאת והעסק הזה, וכך בכל דבר שבעולם, ואם אדם יזכה לחיות כך, הרי

התרנגול והישועה

המדרש, וכאשר אראה שם אדם עטוף בטלית ותפילין יושב ועוסק בעבודת הבורא, אדע כי זה הוא הרבי".

בבואו אל בית-המדרש, אכן ראה שם אדם עטוף בטלית ומוכתר בתפילין יושב שקוע בשרעפי קודש. היה זה רבי יעקב יצחק ה'יהודי הקדוש' מפישיסחא, מגדולי תלמידיו של החוזה. יגש אליו ר' מנדל ביראת-כבוד, הושיט לו את ה'קויטל' עם הפדיון, וסיפר לו את צרתו. אך ה'יהודי' סרב לקבל את הפדיון ואמר לו: "אני אינני רבי, לך אל הרבי הקדוש מלובלין". בשמעו זאת, נשבר לבו של ר' מנדל בקרבו ומרוב ייאוש מר ושברון לב התמוטט מתעלף ארצה.

כשראה ה'יהודי' עד היכן הדברים מגיעים, רכן אליו ועורר אותו מעלפוננו, כששבה אליו הכרתו, אמר לו בנימה רחומית: "הנני הרבי, ועתה הסכת ושמע לעצתי - לך וקנה לך תרנגול גדול, הוא יקיץ אותך משנתך בחצות הלילה ואז תקום ותאמר תהילים, וה' יתברך ישמע שוועתך וישיע אותך".

ר' מנדל חזר מעודד לביתו, עשה בתמימות כפי שהורה לו הצדיק וקנה תרנגול. ויהי בחצי הלילה כאשר קרא התרנגול, קם משנתו והחל שופך נפשו באמידת תהלים מעומקא דליבא. עמדה לו עצתו של ה'יהודי' וישועתו לא אחרה לבוא.

בעודו אומר תהילים, והנה דפיקות בדלת. אחד מגויי הכפר הנוהג לפקוד לפרקים את הפונדק, מבקש לקנות בקבוק י"ש. הוא נתן לו את מבוקשו והלה הלך לדרכו. כעבור שעה הופיע הגוי שוב, הפעם לחש לו: "יהודי, ראה, אני אוהב לשתות י"ש אך בניי אינם מניחים לי לשתות", מדי דברו הוציא שק מלא זהובים "הא לך מעות אלו שחסכתי שנים רבות, מכיר אני אותך וסומך עליך, בכל פעם שאבוא, תתן לי לשתות". היה זה סכום עצום. ר' מנדל היה נפעם מישועת ה'. הוא השקיע את הכסף במסחר וה' ציווה את הברכה בעסקיו, עד שהפך לנגיד מופלג.

(מקור: ספר 'תפארת היהודי' בשם הרה"ק רבי יחזקאל משינאווא ז"ע)

ר' מנדל האכסנאי פכר את ידיו באין אונים, לוח השנה הראה כי בעוד שלושה ימים יגיע מועד תשלום ה'ראטע' - דמי החכירה השנתיים לפרץ בעל האחוזה, ומואין יבוא עזרו? ההצלחה לא שרתה בפונדק שלו השנה, אך קיווה שלכל הפחות יצליח לעמוד בתשלום השנתי, כדי שלא ישליכו הפריץ לבית הסוהר. אפס, כי אין בידו אפילו מחצית הסכום. וכעת סכנת מאסר מרחפת על ראשו.

בחצות נפתחים השערים

ציון ה'יהודי הקדוש' מפישיסחא ז"ע

זוגתו של ר' מנדל, שאשה כשרה היתה הרבתה באמידת תהילים והתפללה לנס. באחד הימים פגשה בחברתה ושיחה התפתחה ביניהן על צרת ה'ראטע'. נענתה לעומתה אשת שיחתה, "אף אנו היינו באותו מצב כמו שלכם, בצר לו, קם אישי ונסע לובלינה אל הרבי הקדוש, הוא זכה לברכתו וכאשר חזר מלובלין נושענו בדרך נס גמור. אם תשמעי לעצתי, אמרי לבעלך שייסע אל הרבי ובוודאי תיושעו אף אתם".

שבה האישה לביתה והחלה מפצירה בבעלה לנסוע לובלינה אל ה'חוזה' הקדוש. כראותו שאינה מניחה לו, ארז ר' מנדל האכסנאי טלית ותפילין ומעט צידה ויצא לדרך. הוא הגיע ללובלין בצהרי היום, ויפן כה וכה וישאל את היהודי הראשון שנקרה בדרכו: "איה מקום משכנו של הרבי?". שח לו הלה: "הרבי נסע ואינו ביתו". האכסנאי היה איש תם ופשוט והרהר בלבו: "היתכן כדבר הזה?! בוודאי האיש אינו דובר אמת, כי מן הסתם רבי אינו נוסע אף פעם מביתו". הוא שם פעמיו אל ביתו של ה'חוזה', אך גם שם נאמר לו כי הרבי אינו מצוי בביתו. ועדיין פג לבו מלהאמין, והחליט: "אלך אל בית-

לחידודא

לעיודד ההתבוננות בספרי רבינו ז"ל

תשובה לחידה הקודמת:

עבור מה קבלו על עצמם כלל חסידי ברסלב בשנת תקצ"ה לצום שנייחמישישני? על מנת שיפסק המחלוקת, ויפסק ביזוי ספרי רבינו ז"ל ע"י המתנגדים. עליהם להרפה, מכתב מיום א' קדושים תקצ"ה

מתי זעק רבינו ז"ל: "גיוואלד! אין שום יאוש בעולם כלל!"

הזוכה: חיים יוסף חדאד, הר שמואל זכה בשובר זיכוי ע"ס 100 ש"ח עבור טיסה לאומן

קדושים

לכבוד מערכת עלה לתרופה שלום וברכה.

כשמעינים בתורה ס"ב מגלים דבר מאוד מעניין, רבינו אומר שע"י האכילה של ישראל נעשה יחוד גבוה מאוד.

וכל אחד מחכה שיסביר איך עושים את הייחוד העליון המדובר אך אינו מביא, רק אומר שצריך שיהיה מאכל שהתברר, ואז אתה מחכה שיאמר לך איך לברר את האוכל, וגם את זה רבינו לא מסביר אלא אומר שהביור נעשה ע"י אמונה, וצריך לבנות ולהשלים את האמונה.

אח"כ רבינו מאריך איך בונים ומשלימים את האמונה יעו"ש.

ומוצא הדברים רבינו נתן לנו מסר עצום הנוגע לכל אדם בכל עת.

הרבה פעמים אדם שואל את עצמו איך אני נכנס למדרגות בקדושה, איך אני מפסיק להיות כעסן, תאונן, עצוב ועצלן.

וגם יותר גבוה להרגיש טעם בתפילה, בשבת, שיפסיק לעניין אותי הבלי העולם ואתחיל לראות עולם של קדושה, ואראה בכל דבר את אור ה', לקום תצות ועוד כהנה וכהנה כ"א לפי דרגותיו.

בדרך כלל אנו חושבים שזה תלוי בעצה מסוימת שעל ידה נדפוק בפטיש ונשבור את המחסום, לצעירנו הפטיש הזה אינו בנמצא.

יש שיחה (חיי מוהר"ן תלא" עיי"ש) שרבינו אומר שגם בעבודת ה' עקשנות זה לא טוב אלא צריך להמתין ולכסוף.

רבינו מלמד אותנו כאן, שהדרך היא, שצריך לדעת שעיקר הייחוד והפעולה של המצוה והמניעות שעליה, אינם בעולם הזה ואינם נגישים לך, שאפשר לומר לך בא תזיז כאן את הבורג והכל יסתדר.

זאת מפני שעיקר המערכה נמצאת למעלה בעולמות העליונים שאנחנו הסוליה של הנעל שלהם. (על אף שבאמת אנחנו מנהלים את כל העולמות למעלה והכל תלוי בנו).

מה שכן אנחנו יכולים לעשות זה לבנות את האמונה, כלשון רבינו כאן.

היינו, תבנה את החיבור שלך עם הידיעה שה' ילחם לכם, ושכל מעשה שלך נפעל דברים נשגבים מאוד, ותתמסר לאמונה שבאמת מתבשרת ישועה עבורך בשמיים על אף שאיך רואה.

מה שקורה לאדם בדרך כלל הוא שבוכה שאינו מרגיש שהועיל באכילתו, תפילתו ומעשיו, ואינו רואה שום ישועה באופק.

בעצם הוא אומר בזה, שקיים רק הסוליה של הנעל ואם לא רואה שהיא נושנה אז לא קרה כלום, ובוהו הוא כופר בזה שיש דברים יותר גבוהים מהמטר וחצי שלו.

לכן הוא גורם שבאמת לא יהיה נפעל

ישועה, כי במטר וחצי הזה הוא נראה כמו בהמה שאוכלת, וכמו שיכור שממלמל כמה מילים ומשוטט במחשבתו בכל העולם.

אך הישועה היא שהאדם יתחיל לבנות לו מוח של אמונה, היינו תחיל להכנס לעולם של שכל שצדיקים לימדו, תלמדו את ספריהם תקיים את העצות, וכך יבנה לך מוח של אמונה, אמונה בכך שאתה מחובר לאין סוף עולמות ומלאכים, ואתה פועל נחת לקב"ה למעלה למעלה בלי שיעור וערך, בכל תנועה שלך.

כעת אתה מחובר למערכת נוראה ונשגבה אין סופית וכל דיבר ורצון שלך הוא פצצת אטום, לכן גם האכילה שלך היא לא של בהמה אלא יחוד נפלא של אפי"ן באפי"ן.

כשאדם חי כך אזי יראה לאט לאט איך כבר אינו עומד במקומו הראשון, ודרגות שלא חלם שיוכל לבוא אליהם נפעלו אצלו עם הזמן, ואינו יכול להצביע על דבר מסוים שפעל זאת, כי נעשה ע"י מערך האמונה העליון האין סופי שהסכים להתמסר לו.

אחד שלא מחובר ומאמין בכוחו לפעול בעליונים יכול לגמור ש"ס, וזה יהיה שווה את המשקל של הספרים והמח שלו בלבד, והשני שכן מאמין שהעיקר אינו מה שרואה, רק רצה ללמוד ובכך יפעל אין סוף.

דוד זוסמן יו"ם, בני ברק

יוכל לחיות חיים טובים ומתוקים, ומלאים באור של אמונה ושמהוה וקרבת ה', כי יודע שאין שום ריחוק בעולם, וכל תנועה וכל פעולה וכל עניין שעובר עליו, הכל הוא בשביל להמשיך עוד קישוטין חדשים לשכינה הקדושה, ע"י שיתעורר בנקודה של אמונה במקום ההסתרה שהוא נמצא, ומה שאחרי כל מה שמגלים הצדיקים, אחרי הכל עדיין הדבר מוסתר כל כך, וכל כל קשה לחיות עם זה באמת, הוא רק מחמת מציאות ה"דין", שיש בעולם, שהוא שורש ההסתרה על אור האמונה, וכל זה מוכרח להיות בשביל הבחירה, אבל סוף סוף הדין הזה נמצא בעולם, ומחמת זה כל כך קשה לאדם לקבל את אור האמונה הזאת, ולכן באמת רוב העולם רחוקים מזה מאוד.

המתקת הדין הוא ע"י האמונה בכח הצדיק שע"י עשה הייחוד וההמתקה

ולכן אין די בעצם הידיעה שהאדם לומד ויודע את הדברים, אלא צריך להמתיק את הדין ולהמשיך מידת רחמים, שע"י נמשך אור האמונה בעולם, והמתקת הדין הזאת אינו דבר פשוט, וצריך לזה בעל כח גדול וצדיק מופלג מאוד מאוד, והוא באמת פועל את ההמתקה הזאת בכל פעם, אבל מוכרח לזה אתערותא דלתתא של האדם, הבעל בחירה שבוה העולם, שכפי מה שמתעורר להאמין בזה עצמו, שיש ייחוד שנעשה בכח הצדיק, ע"י כל אכילה וע"י כל פרנסה, ובה התעורר בנקודה של אמונה שבאמת הכל תיקונים ובידורים, ובנקודה של רצון אמיתי להתחיל מחדש לחיות את אור האמונה בכל פרט ופרט ממה שעושה בחיי היום יום, [שזהו בחינת תענית, ההתחלה הזו שרוצה להתקרב לה' ולחיות עם האמונה גם בקטנות המוחין וכמו שנתבאר במאמרים הקודמים], ע"י עצמו נעשה הייחוד וההמתקה הזאת, וע"י השכינה ממלצת על הרחוקים, שהם רחוקים מאוד האמונה מחמת ההסתרה שיש על זה בעולם, שכל ענייני העולם מסתירים את אור האמונה כי נדמה שהכל אמצעי, ולכן אף שאור האמונה מתחדשת בכל בוקר, אבל במשך היום היא מתכסית ונסתרת מאוד, כי כל עסקי העולם מעלימים ומכסים את אור האמונה מאוד, אבל כשנמשך ההמתקה הזו, נמשך מזה הארה נוראה ונפלאה שע"י יכול האדם לקבל את אור האמונה הזאת, ולהתחיל לחיות עם אור ובהירות האמונה הזאת גם בכל העניינים הגשמיים, לידע שהכל אלקות, והכל בידורים ותיקונים, וע"י נעשה המתקה יותר גדולה ונשפע עליו הארת האמונה ביתר שאת, וכך חוזר הלילה].

לעתידי יחיו הצדיקים מתים ושאר נפלאות

דבר זה הוא מתעוררים אליו בפרטות כשהצדיקים עושים שינוי הטבע בעולם, שע"י מתעוררים לראות איך שאין שום חיוב הטבע, וכל ההשתדלויות הם עניין פנימי וגבוה, ואינם מוכרחים להיות כלל, וזה מה שמזכיר רבינו שלעתידי עתידים צדיקים להחיות מתים ושאר נפלאות, כי ע"י שאדם מתבונן בעניין זה עצמו, שלעתידי לבוא כל ההנהגה תהיה הנהגה של למעלה מדרך הטבע, וצדיקים יחיו מתים ויעשו שאר נפלאות, כי כל ההנהגה תהיה הנהגה של נפלאות וניסים למעלה מדרך הטבע, וכל זה מלמד שהטבע אינו דבר מוכרח כלל, וכל דבר יכול להיות גם בלי הסיבות הטבעיות, אלא שכל הסיבות הטבעיות הם רצון השי"ת בשביל הבידורים והתיקונים שנעשים על ידם, וכשמתבונן בזה יכול לקבל את הארת האמונה לחיות עם אור האמונה גם בכל עסקי וטרדות העולם הזה, [נמצא שעניין זה שלעתידי צדיקים יחיו מתים ויעשו נפלאות, הוא אותו עניין של מה שהצדיקים עושים שינוי הטבע בזה העולם, ובעצם ההתבוננות בזה יכול אדם לקבל את אור האמונה].

נחמו נחמו עמי

דבור ודבור קשור בפנימיותו אליו יתברך, וזהו עקר התגלות הדעת. ורבנו ז"ל אומר שם, שזהו כפל לשון הנביא (ישעיה מ, א): נחמו נחמו עמי יאמר אלמתיכם, שהנחמה הבאה על ידי הדעת, תלויה בשני מיני עבודות, "יאמר" הוא אמירה בחשאי, כמו ששופכים שמן, שלא שומעים ממנו שום קול, ו"אלמתיכם" הוא שם אלהים, המורה על מדת הדין והצמצום, שהוא ענין יין לארמא קלא, להרים הקול ולהמתיק הדין, כי כששופכים יין שומעים ממנו קול, ולכן כשמוחין עדיין בעבור, צריכים לצעוק הרבה, כדי להוליד המוחין ולהמתיק הדין, ואחר כך זוכים להשגת שמן בחשאי, שמתיישבים המוחין, ואין צריכים כבר לצעוק, רק כל דבור דבוק כולו בו יתברך, אפילו בחשאי.

ועל כן שבח רבנו ז"ל מאד את התפלה בשדה (לקוטי מוהר"ן תניינא סי' יא), כי שם יכולים לקיים עצה זאת בקלות, וכאשר מרגיש שהמוחין שלו עדיין בצמצום ובקטנות, יכול לצעוק שם אל השם יתברך כראוי. וזהו עקר הנחמה, וכן יהיה לעתיד לבא, במהרה בימינו, כשיבוא משיח, שלמפרע יתקן הכל, ותעלינה כל התפלות והתורות שהתפללנו ושלמדנו בכל הדורות שלא בדבקות, ומכלם יהיה כתר עליון להבורא יתברך שמו, ותהיה הנחמה בכפלים.

הסוד של שבת נחמו, ולמה הנחמה לאחר תשעה באב תלויה בשבת קדש דיקא, וכמו שנקראת "שבת נחמו", כי שבת היא התגלות הדעת, וכמו שכתוב (שמות לא) את שבתותי תשמרו וגו' "לדעת" כי אני ה' מקדשכם, ועקר הנחמה של כל הצרות היא הדעת (לקוטי מוהר"ן סי' כא), וכשיש לאדם דעת, ויודע שהכל מהקדוש ברוך הוא, הוא מתנחם מכל צרותיו, ואצלו נחשב כאלו נבנה בית המקדש בימיו, וכמו שאמרו חכמינו הקדושים (ברכות לג), כל מי שיש בו דעה, כאלו נבנה בית המקדש בימיו, ולכן מיד אחר תשעה באב, בא שבת נחמו, לנחם אותנו על ידי הדעת, המאיר ביותר בשבת קדש, כי עקר הנחמה על ידי הדעת.

רק השאלה היא איך מגיעים אל דעת זאת? וזה מגלה רבנו ז"ל בתורה הנ"ל, על ידי הרבה צעקה ותפלה אל השם יתברך, כי מתחילה כשהמוחין הם עדין בעבור ובהעלם, צריכים לצעוק הרבה אל השם יתברך, כדי להוליד המוחין, וכמו צעקת היולדת לפני הלידה, אבל אחר כך, כאשר כבר זוכים להוליד את המוחין, אז זוכים למוחין פנימיים, ואז יכולים להתפלל בהשקט ובקול דממה דקה, כי זוכים להתגלות המוחין והדעת, ואמיתת מציאותו יתברך עומדת תמיד לפני עיניו, וכבר אינו צריך להתפלל בקול רם, כי כל

עומק הפרשה

לעבוד עם היצר הרע

מעורר אותנו במחשבות קדושה, שהנה השי"ת ברא את העולם במלכות דקדושה ומחכה שימליך אותו, ולעומתו היצר הרע מסתיר ממנו כל זאת וממלא את לבו בעייפות וחוסר חיות והתעוררות, במשיכה לחיצוניות ולתאוות, בדאגות ויאוש כביכול אין מלכות דקדושה בעולם ושליחות המליך את השי"ת בכל עת ובכל מקום.

עיקר עבודת האדם שעל ידה הוא מקים את השכינה הק' ואת האמונה התלויה בה, היא דווקא כשעובד את השי"ת בשני יצרים, כלומר, יש עבודה שהאדם עובד את ה' במוחין גדלות, הוא ניגש לתפילה מלכתחילה בלב מלא השתוקקות ואהבת ה', אבל מדברי חז"ל אלו עולה כי דווקא עבודה העולה בהתגברות צד השמאל והמתקנתו, כשהוא ניגש לתפילה ולבו יבש וריק מכל ובכל זאת הוא מתחזק לעבוד את ה' בעבודת התפילה בכל לבבו, למצוא נקודה שיכול לכוון בה למצוא איזו עצה שתועיל לו לכוון מעט בתפילה [ראה ליקו"מ תניינא סי' קכא, קכב; שיחות הר"ן מ"ח, סו, עה ועוד], דווקא על ידם הוא בנין השכינה הק' והמשכת התיקון בשלמות.

וְאַהֲבַת אֵת ה' אֱלֹהֶיךָ בְּכָל לִבְבְּךָ. בשני יצריך.

ביצר טוב וביצר הרע (ברכות נד).

פנימיות הענין מבואר בזה"ק (וארא כז. תרומה קסב): עין חיים (שער נ פ"ג) ובשער הכוונות (דרושי ק"ש ה) שלאחר שהודיע האדם את עיקר האמונה בקבלת עול מלכות שמים ובזה עורר יחוד נורא למעלה, כעת הוא צריך לקרוא פרשת 'ואהבת' כדי להמשיך יחוד עליון זה לבנות ממנו את השכינה הק', על כן אנו קוראים פרשה זו לאהבה את ה' בכל לבנו, בתחילת פרשה זו צריך האדם לכלול את שני היצרים, את הימין שהוא החסד הנקרא יצר טוב עם השמאל שהוא הגבורות הנקרא יצר הרע, כדי לבנות את השכינה משני חלקים אלו, כי גם היצר הרע אינו רע במהותו, הוא כעין לבוש גבורות המלביש את הנפש ונאחזים בו כל מיני קליפות ומזיקים אבל כשהאדם כולל גבורות אלו ביצר הטוב הוא ממתיק אותם ושניהם נעשים מלאכים השומרים את האדם מכל רע.

בדרך עבודה מבאר זאת רבינו כשהאדם עומד להתפלל או בכל עת נסיון, מיד מתעוררים בלבו שני כוחות, והם היצר הטוב והיצר הרע, היצר הטוב

הנחם של דיבורי נחמה

בשבועות אלו של שבעה דנחמתא, למדים אנו לימוד חדש. הלימוד של 'נחמה', ללמוד להתעודד ולהתנחם על ידי דיבורים של דעת מהשי"ת, דיבורים של תקווה טובה. כי בעולם העשייה, עולם שבו הורגלנו למשש בידיים כל הצלחה וכל הישג, קשה להבין איך דיבורים של דעת, דיבורים של נחמה משלימים חסרונות, ועל כן החיים בעולם העשייה הם חיים מלאים יגון ואנחה, וקשה למצוא אדם שמח שיש לו כל מה שברצונו.

אבל בשבוע זה קורה משהו חדש, השי"ת בעצמו קורא לנו להתנחם, לקום מהאבילות הקשה בו נהגנו שלשה שבועות. בית המקדש נחרב, ישראל בגלות, ועדיין לא זכינו לגאולה, ובכל זאת השי"ת קורא לנו במשך שבעה שבועות 'נחמו נחמו עמי יאמר אלוקים', תלמדו להתנחם ולהתעודד מ'דיבורים'. 'דברו על לב ירושלים' - דיבורים המתקבלים על הלב. אף שצריך לזכור את האבילות, אך צריך יחד עם זאת ללמוד להתנחם, ללמוד להתחזק עם רעיונות של דעת, ואם מחשבות של תקווה טובה שעתיד לבוא.

הנחם בדיבור הוא אחד מהכוחות האדירים שהשי"ת נטע אצל האדם. למרות שחיים אנו בעולם העשייה, והעשייה כידוע לא תמיד כרצונו, בכל זאת יש כח באדם להתרומם קצת מעל העשייה, ולעלות אל עולם המחשבה, ובכך להמשיך נחמה לנפשו.

דיבורי נחמה שקוראים אנו בשבועות אלו, אינם סתם דיבורים של פסיכולוגיה. אלו דיבורים של נחמה מהשי"ת בעצמו. עיקר הנחמה הוא להכניס את מציאות ה' לתוך החיים, רק זה יכול לנחם באמת. ואלו היסודות החזקים ביותר שצריך האדם להשתית את ביתו על סוג שיח כזה של נחמה מעצם מציאות האמונה.

כל אדם יש לו את הכח לכך, צריך רק לפתח את כשרון דיבורי הנחמה. והוא הבסיס לבניית קשרי משפחה בריאים, להתרגל לדבר בבית דיבורי נחמה. להראות דוגמא אישית איך אנו מתנחמים ומתחזקים ברגעים לא נעימים, וכן להרבות בדיבורים ושיחות של נחמה עם הילדים.

אל יאמר האדם, מה אעשה שלא זכיתי להימנות בין אותם אנשים רמי מעלה שמספרים עליהם סיפורים, שתמיד היו מלאים בדיבורי נחמה, דיבורי התחזקות באמונה, ולעולם לא ראו על פניהם צער וכדומה. אצלי המצב הפוך, כל דבר בא לי בקושי גדול, בביתי יש רגעים של לחץ, הרבה זמנים בהם השמחה נראית רחוקה וכו' וכו'.

כי באמת כל דיבורי הנחמה של שבתות ה'נחמו', הם דווקא אחר שלשה שבועות בהם התאבלנו והצטערנו. כלומר אדרבא, אדם הוא אדם, התורה נותנת מקום להצטער ולהרגיש את הצער, אבל השאלה איך מתנהגים אחר כך, האם אנו משמרים ומזכירים את הצער, או שאחר כך אנו מנסים להתעודד ולפזר באויר 'נחמה' ועידוד.

גם הילדים בעצמם כאשר באים לספר על קושי, אין לנחמם תיכף ומיד, יש להקשיב לצערם, להכיל את הקושי שלהם, ורק אחר כך לנחם ולעודד.

מזל טוב! אלפי ישראל המרוויים צמאונם בספה"ק 'ליקוטי הלכות' במסגרת הדף היומי, מסיימים ביום שני הקרוב את כרך ד'. ביום שלישי, ערב חמישה עשר באב, נחל כולנו בלימוד כרך ה'. יהודי יקר! נצל את ההזדמנות והחל להחיות את נפשך בטללי חיים מאורו של רביה"ק - דבר יום ביומו!

הופיע מחדש: הספר היקר "חכמה ותבונה" מאת רבי אברהם ב"ר נחמן זצ"ל, במהדורה מפוארת ומחודשת, מוגה ומסודר ע"פ כתב יד המחבר זצ"ל, עם הוספות חדשות. מכון 'סולת נקיה': 0583261225.

אומן: ארגון 'חומותיך אומן' החל את פעילותו למען קדושת הקיבוץ הק' לקראת ימי ר"ה הבעל"ט. לפניות או לתרומות: 0504128290.

הכנסת האורחים הגדולה בעולם 'אזמין' אומן, החלו במכירת כרטיסים לקראת ימי ראש השנה ה'תשפ"ד. מחיר: 400 למבוגר, 250 לילד, 250 ארוז אישי. מחיר זה תקף עד ר"ח אלול. קבוצות: 0733903333. ניתן להזמין דרך רשימת הציגים המתפרסמים בבתי הכנסת של חסידי ברסלב, או באופן מקוון. מטבחי 'אזמין' באומן עומדים תחת השגחתם המהודרת של בד"ץ העדה החרדית.

שימו לב! חומרי הגלם באוקראינה בעייתיים מאוד, וכשרות מהודרת היא חובה בסיסית! בעיות הכשרות מתחדשות תדיר באופן שלא מוכר בארץ, ואף המכנינים את סעודות החג בדירתם במקום, יש לשים לב להוראות הכשרות המעודכנות המותאמות לשוק האוקראיני, ולהימנע מירקות עליים. זכור: דרישות הכשרות המינימאליות באוקראינה, חמורות יותר מהחמורות בארץ!

י"ל ע"י מכוני עלה לתרופה
בבל עניין או להצטרפות למנויים בדוא"ל
A028080148@GMAIL.COM
מקס או הודעה קולית: 02-8080148
במקרים מיוחדים:
054-8591148 | 053-3175211
המקור: סגרת מידי יום ראשון בשעה 19:00

החיזוק השבועי

כי תבא שנה רב הבית המקדש שהוא
ההתפארות של ישראל והתחילו לומר
הנה ככל הגוים בית יהודה תבא ומיד
נתגלה ונתראה גיל עצם החפוק שבין
הגוים כבית יהודה, כי איך שהוא עדין
נמצאים בישראל כמה נקודות טובות
וכמה מעלות רבות כנגד הגוים על פן
אי דיקא נמתק הדיו תבא, כי על ידי זה
דיקא שהחריב את הבית המקדש פאלו
אין עוד שום התפארות מישראל ח"ו
והם ככל הגוים ח"ו, תבא נתגלה ונתראה
עצם החפוק שביניהם, על ידי זה נכמדו
רַחֲמֵינוּ יִתְבַּרַךְ וְלֹא פָלָה אוֹתָם:

ליקוטי הלכות, ראשית הגד, ז

יהלום
כי אין שום יאוש
בעולם פלל!!
(ואמר אז בזה הפשוט: קיין יאוש איז
נאד ניט פאר האנדין!!)
ליקוטי מוהר"ן תנינא ע"ה

בבין הזמנים מתחזקים באכילה בדרך ארץ על פי שולחן ערוך גם במקומות ובזמנים של טיול ונסיעה.

בבין הזמנים מתחזקים להתקרב לה' על ידי שימת לב בכוונה בשעת אמירת ברכות הנהנין, וברכת המזון, גם בזמנים ובמקומות של טיול ונסיעה.

בבין הזמנים מתחזקים יותר במצוות 'ולא תתורו' - להתחזק בכל תוקף המלחמה לשמור את העיניים בקדושה.

בבין הזמנים יש לשים לב להיות קשור לבורא במחשבה ובשמחה מתוך אמונה בקרבת ה'. וגם בשעה שאינו מקיים בפועל איזה מצווה או עבודה, יש לזכור את הבורא שהוא נמצא עמו ואצלו, ולא להסיח דעת ממנו ית', מתוך פחד שאם יחשוב מהבורא ממילא יצטרך להזדזר לעשות איזה עבודה.

בבין הזמנים מבינים שהצעקה של רביז"ל שצעק בתקופה זו של בין הזמנים תק"ע 'גיוואלד, אין יאוש בעולם כלל, אינה רק צעקה של המיואשים מוחייהם ר"ל, אלא צעקה לא להתייאש מיראת שמיים פשוטה. לא להתייאש מלהיות קרובים להשם יתברך גם בזמנים בהם לומדים פחות מהזמן הרגיל.

בין הזמנים יכול כל בחור להתחבר לתורה באופן של 'לימוד במקום שליבו חפץ'. אפשר להעשיר את הלימודים בעוד חלקי התורה שאינו רגיל בהם בזמנים רגילים.

בין הזמנים הוא זמן בו בחור להשתדל בקימת חצות, לפנות בוקר ולהתפלל בהשכמה ככל שיוכל, וכמובן להתבודד.

בבין הזמנים יכול בחור להרגיל את עצמו לקבל חיות מהתורה הנעלמת בכל דבר בעולם. כי יש תורה באתגליא, שהוא התורה שלומדים ומקבלים חיות מעצם הלימוד, ויש תורה נעלמת שהוא להחזיק את עצמו ביהדות פשוטה גם בכל עסקי החול שעושה.

בין הזמנים הוא זמן בו אפשר להידבק בהש"ת גם למעלה מהזמן, כי באמצע הזמן' עבודת ה' הוא בתוך גבולות ברורים של זמנים מסודרים, אך בבין הזמנים לומדים להיות קשורים לה' גם כשהזמנים לא ברורים, ולא מקיימים מצוות המוגבלים בזמן מוגדר.

בבין הזמנים אפשר להתרגל להכניס את מציאות הבורא, בכל שיחה ודיבור סתמי שמדבר.

הלכה פסוקה מאת הרה"ג ר' שמעון אנשין שליט"א | מוצע בעיר בית שמש יצ"ו

דיני ממונות השכיחים לנוכשים

גז תנור ומיקרוגל, כלי מטבח, מצעים, מגבות, כלים חד פעמיים, סוכר קפה ותה, נרות לשבת, טישו, שמפו לכלים לרצפות ולרחצה.
ב. עם כל זאת מותר להשתמש עם הנ"ל רק באופן סביר. ולכן אין להשאיר את המזגן דלוק ללא סיבה, או להשתמש בצורה מופרזת במים או בכלים החד פעמיים וכדומה.
ג. אם הבעל הבית סגר חדר או ארון - אסור להשתמש עם זה בשום אופן. וכל שכן אם ביקש שלא להשתמש באיזה דבר - שכאמור שאסור להשתמש בו אפילו כשנראה שאינו צורך בדרישתו.

האם ניתן להשתמש עם 'כל' מה שנמצא בדירה או חדר מושכר - כללי דינים אלו:

- א. כל מה שהוסכם במפורש בין הצדדים אפילו כשנראה שלפי ההגיון אינו צורך - חייבים לקיים אותו. אבל מה שלא הוסכם במפורש, יש דברים שמוותר להשתמש בהם ויש דברים שאסור להשתמש בהם.
ב. בכל דבר שיש 'ספק' אם הבעל הבית מרשה להשתמש בו - אסור להשתמש בו בלי רשות מפורשת. וזאת אף אם יש בכוונה לשלם לו אחר כך עבור זה. עם כל זאת במידה ואי אפשר לשלם את הבעל הבית בשום אופן [כשאינו זמן בטלפון או בשבת], ויש צורך גדול להשתמש עם זה, אזי אם הוא דבר שנסתבר שימחול על זה - המיקל לעשות כן יש לו על מי לסמוך. אבל אם יש אפשרות להתקשר אליו, או שנסתבר שלפי אופי ומזגו של המשכיר יקפיד על זה - אין שום היתר כלל, וכמבואר בגמרא והפוסקים שהשואל שלא מדעת גזלן הוא'.
ג. בכל האמור אין חילוק בין: 'שכרו את החדר או הדירה, או 'החליפו' דירות זה עם זה, או 'נתנו רשות להתארח' בלי תשלום. אך לגבי איזה דברים אפשר להשתמש ואיזה לא, יש הבדל האם החדר או הדירה עומדת 'תמיד' להשכרה לקיט וכדומה, לבין חדר או דירה שמושכרת רק לבין הזמנים, או שהחליפו דירות לתקופה קצרה, וכמ"ש להלן.

ד. ספרי לימוד או קריאה - מותר להשתמש אבל בהזיות לא לקרוע ולא ללכלך, פברט כשקטנים רוצים לקרוא בהם. אבל אסור להוציאם מהבית.

ה. משחקים: אלו המונחים בארון או בקופסאות, אסור להשתמש. אבל המונחים מחוץ לארונות, מותר. וכן נדנדה וכדומה שניכר שיעדו אותם לשימוש האורחים.

ו. מוצרי מתכלים. 'מוצרי אוכל' אסור להשתמש. אמנם מוצרים שדרכם להשאל בקלות כמו: סוכר וקפה, כלים חד פעמיים מסוג הזול והמזוי, שמפו לכלים ולרצפות, מותר לקחת אבל רק אם יחזירו אחר כך. ואם ניכר הדבר שבעל הבית הכין אותם לאורחים, מותר להשתמש בהם ואין צורך להחזירם. טישו ונייר טואלט, שמפו לרחצה רגיל, מותר לצרוך רק מה שנמצא בשירותים או באמבטיה. ואם נגמרו, אסור להוציא ממקום אחר בלי רשות.

מאמר זה היה למראה עיניו ולפי פסיקותיו של הגאון רבי צבי ברורמן שליט"א

דירה המושכרת רק לבין הזמנים או החליפו דירות
א. חפצי הבית: מותר להשתמש עם: מיטות, שולחן, כסאות, ספות. אבל ארונות מטבח וארונות בגדים - בדרך כלל הבעל הבית מיעד ארון או חלק מהארון עבור האורחים, ואז יש להשתמש רק בהם ולא במקום אחר. ואם לא ייעד מקום מיוחד, אפשר להשתמש בהם רק לצורך המינימלי.
ב. מוצעים ומגבות אסור להשתמש, אלא אם כן ניכר הדבר שהכין אותם לאורחים.
ג. שאר חפצי הבית שאין רגילים להשתמש עמם לפי מהות ההתארחות, אסור להשתמש בלי רשות.
ד. כלי חשמל:
- מותר להשתמש עם: מקרר, כיריים, גז, קומקום חשמלי.
- וכן מותר להשתמש עם התנור והמיקרוגל, אלא שהאורח חייב לשלם את

דירת קיט או חדר העומדים להשכרה בכל ימות השנה לתקופות קצרות
א. מותר להשתמש בכל מה שנמצא שם ללא הגבלה, כגון: ריהוט, ארונות,

צו לעבן א
היים טובים
02-50-90-567